

кументом не передбачена [3]. Це є одним із доказів існування вище зазначеної монополії, що свідчить про недоцільність таких повноважень у членів Ради Безпеки.

Відповідно до Статуту Міжнародного Суду, щоб бути обраним на посаду судді Міжнародного Суду, особа повинна отримати абсолютну більшість голосів як у Раді Безпеки, так і в Генеральній Асамблеї, що значною мірою ускладнює цю процедуру [2]. Тобто кандидат має набрати необхідну мінімальну кількість голосів в обох органах: Генеральна Асамблея – 97; Рада Безпеки – 8. Утім, якщо Генеральна асамблея та Рада Безпеки не досягнуть консенсусу в цій справі, одне або кілька місць у Міжнародному Суді будуть лишатись вакантними. Статутом Організації передбачена низка заходів, до кожного з яких необхідно вдаватися в разі невдачі попереднього (повторні засідання, скликані для обрання, створення погоджувальної комісії, тощо) [2]. Так, 9 листопада 2017 року на першому засіданні більшість голосів в обох органах отримали лише чотири кандидати із необхідних п'яти, через що обидва органи повинні були скликатися знову (через чотири дні), як і передбачено Статутом [4]. Схожа ситуація була і на двох колишніх виборах до Міжнародного Суду: 6 листопада 2014 року та 6 листопада 2011 року [5]. Це не єдині випадки в історії Організації Об'єднаних Націй, коли Генеральній Асамблеї та Раді Безпеки доводилося скликатися кілька засідань поспіль задля обрання суддів Міжнародного Суду. Така практика свідчить про цілковиту незручність проведення виборів суддів Міжнародного Суду за участю Ради Безпеки.

Отже, Генеральна Асамблея повинна обирати суддів Міжнародного Суду самостійно, а участь у цьому Раді Безпеки є зайвою.

Література

1. Статут Організації Об'єднаних націй: статті 92, 7, 9, 10, 61, 97, 86, 23, 24.
2. Статут Міжнародного Суду: статті 1, 36, 59, 4, 10, 11, 12.
3. Савчук К.О., Мельничук О.І. Міжнародний Суд ООН як засіб мирного розв'язання міжнародних спорів у сучасному міжнародному праві. 2013.
4. <https://www.ejiltalk.org/icj-elections-2017-un-general-assembly-and-security-council-elect-four-judges-to-the-icj-but-fail-to-agree-on-a-fifth-yet-again-trivia-question/>.
5. <https://www.ejiltalk.org/icj-elections-2014-un-general-assembly-and-security-council-elect-four-judges-to-the-icj-but-fail-to-agree-on-a-fifth-again/>.

Хоменко Вікторія Михайлівна

студентка юридичного факультету

Науковий керівник – д.ю.н., професор Наливайко Л.Р.

(Дніпропетровський державний університет внутрішніх справ)

СУЧАСНИЙ СТАН ЕЛЕКТРОННОГО ПРАВОСУДДЯ В УКРАЇНІ

Правосуддя в Україні стрімко розвивається та прямує вперед у напрямі побудови нового інформаційного суспільства. Сучасні судові реформи в Україні дають зрозуміти, що правосуддя нашої держави може конкурувати з країнами Європи.

Однією з ознак розвитку правосуддя є створення так званого електронного суду, який дає змогу подавати позови в електронному вигляді. Відповідно до наказу голови Державної судової адміністрації України № 269 «Про внесення змін до наказу ДСА України від 23.03.2017 року № 367» в судах України було розпочато тестування системи Єдиної судової інформаційно-телекомунікаційної системи – так званій «Електронний суд».

Зручність такої системи полягає в тому, що кожен громадянин для того щоб сповістити про порушення своїх прав, не виходячи з дому може подати позовну заяву, долучивши навіть додатки до неї та сплативши судовий збір онлайн. Після чого самостійно має змогу дізнатись про стан позовної заяви, розгляду справи та іншу інформацію щодо своєї справи на єдиному порталі Судової влади України.

Не мало важливим є й те, що в електронному суді можливим є надсилання свої побажань, зауважень та пропозицій щодо діяльності такої електронної системи та суду на офіційну адресу Державної судової адміністрації чи на гарячу лінію підтримки ДП «Інформаційні судові системи».

Дослідженням наслідків введення «Електронного суду» займалися такі вчені, як: Р.П. Кайдашев, І.В. Камінська, О.В. Бринцев, М.В. Бондаренко, І.О. Ізарова, А.Ю. Каламайко, В.В. Комаров, Н.В. Кушакова-Костицька, Н.Ю.Сакара та інші.

Так, на думку Кайдашева Р.П., необхідність упровадження електронного документообігу в судовій системі України насамперед зумовлена розвитком інформаційних технологій у всіх сферах

життєдіяльності. Виготовлення, обробка та зберігання процесуальних документів в електронному вигляді дають змогу прискорити роботу суддів, коротити процесуальні строки та витрати на виготовлення документів, значно полегшити складання статистичних звітів і багатьох інших статистичних даних. Відтак, автоматизація процесу документообігу надає можливість оптимізувати роботу всіх учасників судового процесу, як результат, зменшити матеріальні та фізичні витрати [1, с. 110].

Камінська І.В. щодо запровадження «електронного суду» зазначає лише позитивні сторони, а саме те, що використання таких технологій дає змогу підвищити рівень доступу громадян до влади, що відповідає пріоритетним цілям демократичної держави.

Метою та завданнями запровадження електронного суду являються наступні фактори: забезпечення відкритого доступу всіх учасників судового процесу до інформації за допомогою інтернет-ресурсів; налагодження системи електронного обміну з базами даних різних державних органів; повна комп'ютеризація процесів судового діловодства і створення єдиного електронного архіву судових документів [2, с. 5].

Відповідно до концепції електронного суду, розробленої державним підприємством «Інформаційні судові системи», основний принцип проекту «Електронний суд» полягає в налагодженні оперативного обміну інформацією в електронному вигляді між судовими установами, учасниками судового процесу та іншими державними структурами з метою забезпечення справедливого й неупередженого правосуддя в Україні [3].

Але, є й негативні сторони, наприклад недоліком є те, що на сьогодні є можливість зареєструвати у КП «ДСС» лише справи та документи у справі, а інші види документів, наприклад, заяву про виправлення у рішенні або ухвалі описок чи арифметичних помилок, заяву про повернення судового збору, заяву про роз'яснення рішення або ухвали суду, заяву про розгляд справи за відсутності особи, клопотання про участь у судовому засіданні в режимі відеоконференції тощо зареєструвати у підсистемі «Електронний суд» поки що неможливо.

Також нова система потребує вдосконалення нормативно-правового регулювання, а саме у введенні процесуальних наслідків для учасників судового процесу, які ухиляються від реєстрації в системі. Адже, на практиці зустрічаються випадки, коли учасники стверджують про неможливість ознайомлення матеріалами судової справи в силу проблем з реєстрацією в системі і продовжувати будувати на цій підставі процесуальні диверсії. Аналогічна ситуація може скластися і з затягуванням термінів розгляду справ у зв'язку із запізненим отриманням судових рішень і подальшим відновленням термінів на апеляційне або касаційне оскарження.

Отже, в цілому запровадження «Електронного суду» є неабияким досягненням для сучасного етапу розвитку України, але як і у будь-якого нововведення існують і негативні сторони, які потребують уваги.

Література

1. Кайдашева Р.П. Електронний суд як ефективний засіб забезпечення права на перегляд судового рішення / *Науковий вісник Ужгородського національного університету*. 2014.
2. Камінська І.В. Електронний суд як гарантія доступності правосуддя / *Вісник академії адвокатури України*. 2013. № 8.
3. Концепція електронного суду України, розроблена Державним підприємством «Інформаційні судові системи»: http://www.kbs.org.ua/files/koncept_d.pdf.

Циб Ірина Сергіївна

студентка Навчально-наукового інституту
заочного навчання та підвищення кваліфікації

Науковий керівник – к.ю.н., доцент Наливайко О.І.

*(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ)*

МІЖНАРОДНІ СТАНДАРТИ ПОЛІЦЕЙСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В ПРАВОВІЙ ДОКТРИНІ

Забезпечення прав і свобод людини і громадянина є одним із найпріоритетніших завдань для держави. Стаття 3 Конституції України закріплює вихідну засаду правової демократичної соціальної держави про те, що людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканість і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю; утвердження і забезпечення прав і свобод людини є головним обов'язком держави [1, с. 141]. Інакше кажучи, держава зобов'язана не тільки визнавати, а й га-